

Teorema 3
Rèprobes, 2010
Grafit sobre paper
70 x 100 cm

Oriol Vilapuig: Abans d'entrar en consideracions que tenen a veure amb la definició d'experiències i inquietuds que circulen pels meus darrers treballs, m'agradaria constatar la voluntat que qualsevol de les meves peces es manifestin des de la seva presència i sensació física dins uns temps i un espai de contemplació únic i particular. Aquesta experiència de contemplació és per a mi fonamental i serà la que d'alguna manera inaugurarà totes les altres. És a partir del moviment d'avançada i retrocés que la presència física i material de l'obra ens provoca quan la contemplem, i això té a veure amb aspectes d'orde fisiològic, més que no d'ordre purament intel·lectual, que es mobilitzaran experiències, emocions i reflexions en l'espectador. D'aquí el

meu interès per començar la conversa a partir de l'experiència de contemplació real de les obres i no davant les seves reproduccions fotogràfiques, perquè aquestes darreres segresten la imatge i deixen fora tota una altra experiència, que segurament té a veure amb una de les funcions de l'art, que és precisament la de recrear la sensació de ser físicament en el món.

Maia Creus: No és fàcil traduir en una conversa via correu electrònic l'experiència contemplativa de l'art de la qual parles. En canvi, em sembla interessant convocar la circumstància, la situació en què es va produir la trobada en directe amb els teus darrers treballs, perquè informa del teu propi procés de treball i de la necessitat interna que et condueix a la tria d'un determinat format de presentació: el políptic, és a dir, una pintura o dibuix dividit en múltiples seccions o fragments. El format políptic és inaccessible a la mirada estàtica. La recepció de l'obra necessita

desplegar-se en aquell temps successiu que habitualment identifiquem amb la literatura. És aquesta particular experiència d'accés allò que recordo especialment de la nostra trobada al teu taller. Paradoxalment, la successió de les imatges una darrere de l'altra dels teus políptics no dona lloc a cap lògica narrativa sinó que accentua la discontinuïtat del pensament. L'experiència estètica es tradueix en xoc psíquic i vital que poso en relació amb el caràcter gairebé fisiològic de l'experiència contemplativa que tu anomenes. M'agradaria insistir en aquesta unitat de cos i esperit que fa possible l'experiència de l'art, precisament en una societat com la d'occident, en què s'ha privilegiat el sentit de la vista i l'intel·lecte com a formes excelses de coneixement. A l'origen d'aquesta tradició hi trobem la concepció platònica del cos com a receptacle o presó de l'ànima i, per tant, com a obstacle del pensament. En direcció contrària, bona part de l'art i el pensament del segle XXI assenyalen la centralitat del cos en totes les formes de coneixement. "No tenim un cos, som un cos", ha escrit recentment el filòsof Jean-Luc Nancy. Estem assistint al desenvolupament filosòfic i estètic d'una nova ontologia del cos humà. Crec que la teva obra respon i participa d'aquesta recerca.

OV: Bé, no voldria tampoc semblar taxatiu i exclouent en això, considero altres mecanismes i estratègies que precisament no participen tant de tots aquests aspectes materials i fisiològics als quals abans feia referència, i que també són molt eficaços i segurament tenen a veure amb altres aspectes que m'interessen sobre els usos, els desplaçaments i les apropiacions que fem de les imatges, enteses aquestes en un sentit ampli, amb totes les capes de memòria i experiència que arrossegueu en el seus desplaçaments. En el meu cas, queda clar que el dibuix s'articula també com un mecanisme d'apropiació. Em moc en un món d'imatges que intento re-significar a partir de l'apropiació que en faig, dins un relat i una experiència que d'una banda és única i particular, però que de l'altra és reiterada i compartida en els temps. Potser aquests retorns, que apareixen sovint en el meu treball amb el mecanisme de la cita, responen a la voluntat de construir una experiència del ser en el món partint del reconeixement de les altres experiències que ens precedeixen i que fem pròpies a partir de l'acte d'anomenar-les. L'art és un mecanisme que ens permet debatre i qüestionar consensos, però també és un espai de revelacions i experiències que tenen a veure amb l'estranyesa de viure en un món que ens acull i ens rebutja al mateix temps.

MC: Centrem-nos en el teu procés de treball. Parles d'usos, desplaçaments i apropiacions de les imatges. I també en aquesta qüestió em sembla molt important identificar des de quina necessitat interior t'acostes al mecanisme de la cita literària i al mètode apropiacionista, recursos molt vigents en el llenguatge pictòric actual. Podríem dir que en el teu cas aquestes metodologies són gairebé una condició de possibilitat del teu procés creatiu. Ens trobem a tocar d'un pensament al·legòric tant en la seva estructura –una imatge es llegeix a través d'altres– com també com a actitud perceptiva. La pràctica de l'art deixa de sustentar-se en una interioritat individual i singular. La pintura s'esdevé lloc antropològic: llenguatge i llum; veure i pensar a través de l'univers cultural que transporten les imatges, figures de la densitat del temps i de la fragmentació de la història.

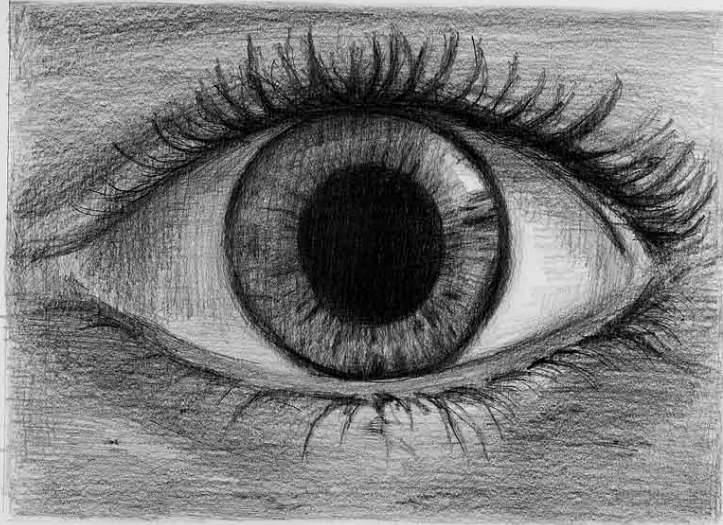
OV: Sempre m'he mogut entre imatges, potser perquè he tingut dificultats per a altres llenguatges excessivament codificats. Les imatges ens acullen en un espai particular i diferent, un espai, per dir-ho d'alguna manera, més oníric, on té cabuda l'inconscient col·lectiu. Benjamin ha definit molt bé una possible teoria del coneixement amb una imatge, la del llampec que ens il·lumina momentàniament, ens pertorba

Teorema 4
Màscares, 2010
Grafit sobre paper
70 x 100 cm

i possibilita un moviment de pensament definit com el llarg ressonar d'un tro. Aquest petit resplendor, que també produeix la imatge, la fa aparèixer com un petit senyal intermitent, una idea sobre la qual escriu Georges Didi-Huberman, un filòsof que ha reflexionat extensament sobre la naturalesa de les imatges: "la imagen se caracteriza por su intermitencia, su fragilidad, su latir de apariciones y desapariciones incesantes

Teorema 2
Mundi, 2010
Grafit sobre paper
70 x 100 cm

Teorema 1
 UII, 2010
 Grafit sobre
 paper
 70 x 100 cm

(...) la imagen es poca cosa: resto o fisura. Un accidente del tiempo que lo hace momentáneamente visible, legible". Em sembla interessant plantejar la creació d'una imatge no des d'una voluntat de permanència, sinó tenint en compte la seva fràgil intermitència. És segurament per aquesta idea que en el meu treball la imatge es desplaça, es confronta i dialoga amb altres imatges mostrant així també la seva inestabilitat, i és en aquests moviments on les imatges arrosseguen diferents nivells de significat que tenen a veure amb com les habitem dins una experiència pròpia, però també dins una memòria i un subconscient col·lectius. En qualsevol cas, les cites de la cultura i de les experiències que ens precedeixen no són utilitzades des d'una erudició nostàlgica, sinó que són apropiades com a formes i analogies que oscil·len en la mateixa intensitat que les pròpies (puc sentir les pròpies a partir del reconeixement de les alienes). Això té relació amb el que dius, i que em sembla interessant: quan l'obra deixa de ser un mecanisme de construcció individual i singular i passa a ser una identitat que es dissol en allò altre. L'alteritat fa possible en l'acció artística l'oportunitat de ser en l'altre, de viure i reafirmar la pròpia experiència en l'altre. De tota manera, entenc els meus actes, que s'inscriuen en la creació d'imatges, com una reacció per donar resposta i fer visible una experiència de viure en el món i d'entendre la vida com allò insondable i inabordable, que avança misteriosament i no som capaços de fixar... Però estem abocats a l'acció i aquesta determina un gest, un moviment, que oscil·la entre diverses pulsions en

sintonia amb la vida i que tenen a veure amb el desig, la por, el pas del temps, la pèrdua i la finitud, entre d'altres, i amb la manera com aquestes pulsions troben resposta i es donen reiteradament en cada vida humana.

Conversa per correu electrònic a partir d'una trobada al taller d'Oriol Vilapuig el 27 d'octubre de 2012.

Instal·lació de Teorema, 2010 (políptic de quatre dibuixos) a la galeria Joan Prats-Artgràfic (Barcelona, desembre de 2011)

